

the book is owned by Webmaster;
typed to Word Document by Webmaster;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (18/02/98)

apinunw@iname.com

SamGler Reading Society

<http://members.tripod.com/~threers>

ประชาธิปไตย

ป. อินทรปาลิต

ไฮด์ปาร์คที่สนามหลวงในตอนบ่ายวันนั้นมีข้อความที่จับใจคุณหญิงวาดอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน, ความเสมอภาค, เสรีภาพและระบบศักดินา

ก่อนจะไปฟังไฮด์ปาร์ค คุณหญิงวาดได้เกิดทะเลาะกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อย่างรุนแรงในสาเหตุที่สุนัขฝรั่งตัวหนึ่งทำเสียงขรมที่หน้าบ้าน เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ จึงเอาไม้ตะพดตีสุนัขตัวนั้นที่หนึ่ง คุณหญิงวาดโกรธเป็นฟืนเป็นไฟก็คว้าตะพดอันหนึ่งสู้รบกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ได้หลายเพลง พอตีเจ้าคุณปัจจนิกห้ามไว้ ต่างฝ่ายต่างไม่เจ็บตัวเพราะไม่กล้าตีกันจริงๆ ได้แต่เงือง่าและทำให้อีกฝ่ายหนึ่งตีก่อน คุณหญิงวาดอารมณ์เสียก็เลยแต่งตัวออกไปจากบ้านในตอน 16.00 น. ให้เจ้าแห้วขับรถพาท่านไปเรื่อยเรื่อยเข้าไปในเมือง แล้วฟังไฮด์ปาร์คที่สนามหลวง

คุณหญิงวาดกลับมาถึงบ้านก่อนพลบค่ำเพียงเล็กน้อย ท่านก้าวลงจากรถด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสแล้วกล่าวกับเจ้าแห้วว่า

"เฮ้ย...แกไปบอกให้คนในบ้านนี้ทุกคนมาประชุมพร้อมกันที่เรือนต้นไม้เดี๋ยวนี้"

เจ้าแห้วทำตาปริบๆ

"ครับผม รับประทานท่านเจ้าคุณทั้งสองด้วยไช้ไหมครับ"

คุณหญิงวาดลืมนดาโพล่ง

"คำว่าทุกคนแกเข้าใจไหม ไม่ต้องมีปัญหาอะไรอีก"

เจ้าแห้ววิ่งขึ้นไปบนตึก คุณหญิงวาดพาตัวเดินเข้าไปในเรือนต้นไม้และนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่โต๊ะเหล็ก ลักครู่หนึ่งคณะพรรคสี่สหายกับเมียๆ ของเขา เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และคนใช้ชายหญิงในบ้าน "พัชรภรณ์" ก็ทยอยๆ กันมาที่เรือนต้นไม้

พวกเจ้านายต่างนั่งลงบนเก้าอี้เหล็กคนละตัว พวกคนใช้ คนทำสวน ทูตตัวนั่งพับเพียบเรียบร้อยภายในเรือนต้นไม้ อันกว้างขวาง เจ้าแห้วเดินเข้ามาที่หลังเพื่อน มือถือภาดใส่ขวดน้ำอัดลมแช่เย็นหนึ่งขวด เดินตรงเข้ามาเสิร์ฟให้คุณหญิงวาดอย่างพิถีพิถัน แล้วเจ้าแห้วทูลตัวลงนั่งพับเพียบข้างๆ คุณหญิงวาด

นิกรอ้าปากทูลเสียก่อน จึงเรียนถามคุณหญิงว่า

"มีอะไรเกิดขึ้นหรือครับคุณอา นัดประชุมเรื่องอะไรกันอีกล่ะครับ พอผมจะเข้านอนเจ้าแห้วก็ไปเรียก"

คุณหญิงวาดมองดูหลานชายของท่านอย่างแปลกใจ

"นี่เพิ่งหกโมงกว่าๆ เท่านั้น แกนอนแล้วหรือ"

นิกรยิ้มหวานจ้อย แล้วพยักหน้า

"หมู่นี้สุขภาพผมไม่ใคร่ดี หมอสั่งให้นอนคืนละสิบสี่ชั่วโมงครับ"

เสียหงวนหัวเราะที่ๆ แล้วพูดเสริมขึ้นทันที

"รับรองว่าถ้าแกเชื่อหมอ อีกเดือนเดียวแกก็เป็นง่อยตาย มีอย่างหรือวะนอนคืนละสิบสี่ชั่วโมง เพียงเจ็ดชั่วโมงก็

ติดมไปแล้วสำหรับชายฉกรรจ์อีกสิบสองอย่างเรา"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ อดหัวเราะไม่ได้

"ออกแคะหรือสิบสอง"

เสียหงวนหันมาทำตาเขียว

"ก็ศอกเด็กแดงๆ ที่เพิ่งเกิดอย่างไรเล่าครับ วดรอบหน้าอกผมสิบสองพอดี"

คุณหญิงวาดขมุมือขวาขึ้น เป็นสัญญาณให้ทุกคนสงบปากเสียง แล้วท่านก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวานว่า

"อ่า...ทุกคนฟังทางนี้ วันนี้ข้าพเจ้าไปฟังไฮด์ปีอาร์คกลับมา ข้าพเจ้ามีความสนใจอย่างยิ่งที่นักพูดไฮด์ปีอาร์คพูดถึง เรื่องสิทธิมนุษยชน เสรีภาพ และความเสมอภาคตลอดจนระบบศักดินา นักโหปากคนหนึ่งเขากล่าวว่า..."

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

"โน...ไฮด์ปีอาร์คครับ ไม่ใช่โหปาก"

คุณหญิงวาดยิ้มแห้งๆ

"เออ-นั่นแหละ นักไฮด์ปีอาร์คคนหนึ่งเขาพูดว่าระบบศักดินาควรจะเลิกอย่างเด็ดขาด มนุษย์ทั้งหลายควรจะมีความเสมอภาคกัน และมีความเสมอภาคเท่ากัน ข้าพเจ้าฟังดูแล้วก็รู้สึกเลื่อมใสอย่างยิ่ง ฉะนั้น นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าจะให้สิทธิอิสระแก่ทุกคนในบ้านนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ถือว่าข้าพเจ้าเป็นนาย ข้าพเจ้าจะถืองานในหน้าที่ของท่านเท่านั้น ทุกคนไม่ต้องพินอบพิเทา ข้าพเจ้า ไม่ต้องเกรงกลัวข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้ายินดีให้เปิดไฮด์ปีอาร์คในบ้านข้าพเจ้า ใครไม่พอใจข้าพเจ้า หรือเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หรือลูกหลานของข้าพเจ้าก็เชิญพูดวิพากษ์วิจารณ์ได้เต็มที่ แต่ห้ามใช้ไมโครโฟนอย่างเด็ดขาด และโดยเฉพาะห้ามเดินขบวน"

เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ๋ดังขึ้นทันที ลีลหายมองดูหน้ากันแล้วยิ้มให้กัน พล พัชราภรณ์กล่าวกับคุณหญิงวาดด้วยเสียงหัวเราะว่า

"คุณแม่เริ่มมีหัวเป็นนักประชาธิปไตยแล้วหรือครับ"

คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"ถูกแล้ว แม่รู้สึกละเอียดใจเหลือเกิน เท่าที่แม่ตั้งตัวอยู่ในระบบศักดินา พวกคนใช้ต้องหมอบคลานหรือเดินก้มตัวเมื่อผ่านแม่ ทำอย่างนี้ไม่เป็นประชาธิปไตย"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ กล่าวสนับสนุนคุณหญิงวาด

"ผมยินดีด้วยครับ คุณหญิง เท่าที่คุณหญิงกระทำตนเป็นนักประชาธิปไตยอย่างแท้จริง มนุษย์เราจะยากจนเสียใจสักเพียงใดก็ต้องมีความเป็นคนเท่าๆ กัน คนพวกนี้มาเป็นคนใช้เรา มาเป็นคนรถหรือคนทำสวนของเราก็เพราะเขาไร้การศึกษา จึงต้องทำงานอย่างนี้ แต่ผมกลัวว่าคุณหญิงจะเป็นนักประชาธิปไตยได้ไม่กี่วัน"

"อ้อ อินซัวคะ...เจ้าคุณ" คุณหญิงวาดพูดเสียงแหลมเล็ก "ดิฉันจะเป็นนักประชาธิปไตยตลอดกาล เพราะอีกไม่กี่ปีดิฉันก็มองห่างแล้ว ถ้าดิฉันล้มหายตายจากไป คนที่ฟังบุญบารมีของดิฉัน ก็จะสวดศุภมงคลของดิฉัน ไม่ใช่ว่าตายแล้วให้เขาแข่งซึกหักกระดูก ดิฉันนั่งคิดมาในรถตลอดทาง แล้วก็ตัดสินใจให้อิสรภาพและเสรีภาพแก่คนของดิฉัน..."

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

"ถ้าอย่างนั้น ผมเปิดไฮด์ปีอาร์คเดี๋ยวนี้ได้ไหมครับ"

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอื้อง

"นี่มันก็ใกล้ค่ำแล้ว ตามระเบียบให้พูดเพียง 18.00 น. เท่านั้น ถ้าแกเปิดไฮด์ปีอาร์คตอนพลบค่ำอย่างนี้ แกถูกขุดมีดบุกแก แกเจ็บตัวฉันไม่รู้ด้วยนะ"

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเคร่งดังขึ้นทันที พลกล่าวกับคุณหญิงวาดอย่างนอบน้อมว่า

"ผมยินดีด้วยครับ ที่คุณแม่เลิกระบบศักดินา ให้สิทธิอิสรภาพแก่คนใช้ชายหญิงทั้งหลาย การเปิดไฮด์ปีอาร์คในบ้านเราคุณแม่จะได้รับทราบว่าคุณแม่มีความมกพร่องอะไรบ้าง"

"นั่นนะซีลูก แม่จะต้องรับฟังเสียงทั้งหลายเหมือนกับรัฐบาลรับฟังเสียงของประชาชน บ้าน "พัชราภรณ์" ก็เท่ากับประเทศเล็กๆ คุณพ่อของแกเป็นพระเจ้าแผ่นดิน และแม่เป็นพระราชินี"

พูดจบคุณหญิงวาดก็สะดุ้งเล็กน้อย แล้วยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรๆ

"เอ๊ะ...พูดไปแล้วชักคันหัวโวย"

ดิเรกหัวเราะลั่น

"ผมขอสนับสนุนความคิดของคุณอา ประวัติความเป็นมาของไฮด์ปีอาร์ค นั้น ชาวอังกฤษนำไปจากประเทศอินเดีย ชาวภารตะเป็นผู้เริ่มไฮด์ปีอาร์คก่อน ในสมัยพระเจ้า...เอ...ชื่ออะไรผมจำไม่ได้เสียแล้ว พระเจ้าแผ่นดินองค์นั้นทรงเป็นนักประชาธิปไตย วันหนึ่งพระองค์เสด็จลงสู่พระราชอุทยานอย่างเงียบๆ พระองค์ทอดพระเนตรเห็นมหาดเล็กและข้าหลวงนับจำนวนร้อยชุมนุมกันอยู่แล้ว หัวหน้านมหาดเล็กซึ่งยืนเด่นอยู่บนหลังสบู่อำลั๊กกล่าวคำดูหมิ่นพระบรมเดชานุภาพพระณาม พระองค์ว่า พระองค์โปรดปรานเหล่านักกรซึ่งเป็นอัศวินฝีมือเยี่ยม ปล่อยให้ขุนพลผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นใช้อิทธิพลหรือตำแหน่ง

หน้าที่กอบโกยเงินใส่กระเป๋า นางข้าหลวงคนหนึ่งแลเห็นพระองค์เข้าก็หวีดร้องสุดเสียงแล้วเป็นลมล้มสติเพราะความเกรงกลัว พระราชอาญา ทุกคนในที่นั่งตกใจไปตามกัน นึกว่าหวัชขาดแน่ หัวหนามหาดเล็กรีบลงจากหลังสญูเข้ามาทอมอบกราบถวายบังคม และขอรับพระราชอาญาโดยดี"

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้นทันที

"พระองค์ก็เลยยกโทษให้"

"ยกอะไรเล่าครับ" ดร. ดิเรกพูดขึ้นโดยเร็ว "พระองค์ทรงพิโรธอย่างยิ่ง รับสั่งให้ทหารยามจับนักพุดไฮด์ปีร์คไป ประหารชีวิตทันที"

"อ้อ..." เสียหวนคราง "นี่หรือที่แก้วว่าพระองค์เป็นนักประชาธิปไตย"

ดร. ดิเรกโบกมือห้าม

"ฟังกันเล่าให้จบเสียก่อน อย่าเพิ่งขัดคอ เมื่อพระองค์รับสั่งให้ทหารจับตัวหัวหนามหาดเล็กไปแล้ว พระองค์ก็ทรง คิดได้ว่าเจ้าหมอนั้นไม่ได้ดูหมิ่นพระบรมเดชาานุภาพ บ้านเมืองของพระองค์กำลังจะล่มจมจริงๆ เพราะอำมาตย์ผู้ใหญ่ทุจริต คิดมิชอบ พระองค์จึงรับสั่งให้นายทหารคนหนึ่งนำพระบรมราชโองการไปบอกให้เจ้าหน้าที่งดการประหารชีวิต" พุดจบ นายแพทย์หนุ่มก็หันมาทำตาเขียวกับนิกร "ไม่ฟังก็นั่งเฉยๆ ซีว้ย ทำเสียงอะไรออกมา"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"ไม่ได้แกล้งว้ย มันเกิดเสียงออกมาเองโดยไม่รู้ตัว..."

คุณหญิงวาดลุกขึ้นบนพมพำ

"แล้วไม่เต็ดปีกทิ้งเสียด้วย ไหมไหวละว้ย ขึ้นไปบนตึกดีกว่า" พุดจบท่านก็เดินออกไปจากเรือนต้นไม่ปล่อยให้ คณะพรรคสี่สหายกับเมียๆ ของเขาวีพากษ์วิจารณ์กันถึงน้ำใจอันกว้างขวางของคุณหญิงวาด

ตอนเย็นวันรุ่งขึ้น

เจ้าแห้วจัดการเปิดไฮด์ปีร์คทันที พวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน "พัชรภรณ์" ได้มาชุมนุมกันที่สนามหน้าตึกนับตั้งแต่วเวลา 16.00 น. เป็นต้นไป ซึ่งคณะพรรคสี่สหายกับสีนางได้ชุมนุมอยู่ด้วย เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับเจ้าคุณปัจจนึกฯ นั่งอยู่บน ม้ายาวริมสนามทำหน้าที่เป็นนักสังเกตการณ์

การเปิดไฮด์ปีร์คครั้งแรก เจ้าแห้วได้อภิปรายอย่างเผ็ดร้อน ดิเตียนคุณหญิงวาดในเรื่องอาหารการกินของพวกคนใช้ ในบ้าน ซึ่งมีปริมาณน้อยเกินควร มีหน้าซำยังไร้คุณภาพ คุณหญิงวาดยืนฟังอยู่บนหน้าต่างตึกชั้นบนตลอดเวลา ท่านได้รู้ ความจริงว่ายายอ้อมแม่ครัวเก่าแก่ของท่านอมเงินค่าอาหาร เพราะท่านได้ตั้งงบประมาณไว้ให้ยายอ้อมจ่ายอาหารเลี้ยงดู

พวกคนใช้ชายหญิงถึงวันละ 40 บาท ส่วนพวกเจ้านายที่อยู่บนตึกใหญ่วันละ 80 บาท รวมทั้งค่าไขไก่, ค่านมสด, หรือผลไม้

เจ้าแห้วเปิดไฮด์ปีร์คคือวันต่อมา และหลังจากนั้นทุกเวลาเย็น เจ้าแห้วนักไฮด์ปีร์คผู้ยิ่งใหญ่ก็ขึ้นไปยืนบนหลังสญู

ยามอ้อมแม่ครัวรูปร่างอ้วนใหญ่เหมือนผีเสื้อสมุทรเดือดตาลเจ้าแห้วก็ถือโอกาสขึ้นไปพุดไฮด์ปีร์คบ้าง

"พี่น้องทั้งหลายจงฟัง กูนะไม่อยากพุดหรือว้ย แต่ออดที่จะพุดไม่ได้"

สาวใช้คนหนึ่งร้องขึ้นดังๆ

"อ้าว...พุดให้สุภาพหน่อยซีป้าอ้อม พุดกูพุดมึงสมควรละหรือ อย่าทำให้สถาบันไฮด์ปีร์คนี้ต้องเสื่อมเสียเกียรติหน่อย เลย"

เสียงคุณหญิงวาดร้องตะโกนลงมาจากหน้าต่างตึกชั้นบน

"อ้อมว้ย ประชาธิปไตยว้ย มีอะไรก็พุดออกมาไม่ต้องเกรงใจใคร เมื่อมันหยาบคายใครฟังไม่ได้ก็อย่าฟัง ข้าอนุญาต เต็มที่ ฮะ ฮะ รูปร่างของแกขึ้นไปยืนบนหลังสญูคล้ายๆ กับไทกระเทียมต่อชาวว้ย"

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นทันที ยายอ้อมแม่ครัวเก่าแก่ของคุณหญิงวาดยัดหน้าออกขึ้นในท่าเบ่ง พยายามคิดว่า แกเป็นนักไฮด์ปีร์คชั้นเยี่ยม แล้วแกก็ร้องตะโกนขึ้นดังๆ

"ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายจงฟังกู กูชื่ออิม เป็นข้าเก่าเต่าเลี้ยงของคุณหญิงท่าน ตามปกตินั้น หมาทั้งหลายซึ่งเป็น ลัทธิเดรัจฉาน มันมีความกตัญญูรู้คุณต่อเจ้านายของมัน กูเป็นคนโวย...กูเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นลัทธิประเสริฐ ถ้ากูไม่กตัญญูรู้คุณ ท่านเจ้าคุณและคุณหญิงก็เลวมากกว่าหมาเท่านั้น"

พวกคนใช้ชายหญิงที่บ้าน "พัชรภรณ์" ต่างตบมือและให้ร้องกันเกรียวกราว แต่แล้วก็มีเสียงห้าวๆ ของใคร คนหนึ่งตะโกนขึ้นดังๆ

"ผีเสื้อสมุทร"

ยายอิมสะดุ้งเฮือกแล้วทำคายน

"ใคร...อ้ายหมาตัวไหนวะที่ร้องผีเสื้อสมุทร อย่านะโวย วันนี้แม้อยมตาย เจ็บใจนักที่ถูกอ้ายแห้วประณามว่ากูม ค่ากับข้าว กูทำอาหารเลวๆ เลี้ยงพวกมึง พวกมึงทุกคนเรียกกูว่าป้า กูแก่จนหัวหงอกแล้ว ถึงกูไม่มีความรู้ กูก็มีความคิด เจ้านายท่านซุบเลี้ยงกูมา กูจะโกงท่านได้อย่างไร กูยอมรับว่ากูเคยเอาเงินค่ากับข้าวซื้อหมากพลูมากินบ้างอย่างนี้จะเรียกว่า กูคดโกงอย่างนั้นหรือ"

พล พัทธภรณ์เดินเข้ามาหาป้าอิม แล้วร้องตะโกนขึ้นดังๆ ว่า

"ไม่เอาน่า...ป้าอิม อย่าพูดกูพูดมึงเลย ฉันทักเขม่นแล้ว พูดจาให้มันน่าฟังกว่านี้หน่อยซี"

ยายอิมคล้ายสีหน้าเคร่งเครียดอิมแย้มแจ่มใส

"ประทานโทษเถอะเจ้าคะ ดิฉันกำลังโกรธ" แล้วยายอิมก็กล่าวกับพวกคนใช้ชายหญิงต่อไป "ข้าพเจ้านางอิมแม่ครัว ผีมือเอกแห่งยุค ขอประกาศด้วยความบริสุทธิ์ใจว่า ข้าพเจ้ามีความซื่อตรงจงรักภักดีต่อพวกเจ้านายเสมอ ข้าพเจ้ายอมรับว่า ข้าพเจ้าได้ทำอาหารเลวๆ เลี้ยงดูพวกท่านไม่สมกับเงินเบี้ยเลี้ยง ทั้งนี้ก็เพื่อประหยัดเงินของคุณหญิงท่านเท่านั้นเอง พวกท่าน ทุกๆ คนได้ตั้งอกตั้งใจที่จะรับประทานและอยากกินแต่อาหารดีๆ ทั้งนี้ ขอให้ดูพวกคนใช้บ้านใกล้เรือนเคียงของเราบ้าง เขากินแต่น้ำพริก ผัก อย่างวิเศษก็ต้มจืดเพียงหม้อเดียว แกงเบ็ด แกงไก่ แกงปลาไหลจู้ฉี แกงส้ม ผัดหมี ไม่เคยเจอ พวกท่านทุกคนร่ำร้องที่จะกินหมูแฮมไข่ดาวเป็นอาหารเช้า อยากกินไก่ตอนกับข้าวมันในตอนกลางวัน อยากจะกินสลัดปูทะเล ปลาจะละเม็ดทอดกรอบ และหมีกรอบทรงเครื่องในมือเย็น ฮะ ฮะ ฤษ...ยังงั้นต้องเจ้านายกินโวยไม่ใช่พวกมึง"

พลอดหัวเราะไม่ได้ ยกมือชี้หน้ายายอิมแล้วเอ็ดตะโร

"พูดหยาบอีกแล้วยายอิม"

"แะแะ แะแะ เผลอไปเจ้าคะ"

ดร. ดิเรกนำหน้าพาเสี่ยวหงวนกับนิกรเข้ามาหาพล นิกรร้องตะโกนขึ้นว่า

"เหลือเวลาอีกสองสามนาที่ จะหมดเวลาแล้ว ยายอิมจะพูดอะไรก็พูดเสีย แล้วก็ยืนเฉยๆ ไม่ต้องบิดตัวไปมาเหมือน สาวรุ่นๆ ประเดี้ยวลึงสบู่หักแกจะปากแตก น้ำหนักตัวของแกนะขนาดรถถังเอ็ม. 24 ทีเดียว"

ยายอิมชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวานว่า

"พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขออ้างคุณนันทาเป็นพยานในความบริสุทธิ์ใจของข้าพเจ้า เงินเหลือค่าอาหารทุกๆ วัน ข้าพเจ้าได้นำไปมอบให้คุณนันทา ซึ่งเปรียบเหมือนว่าคุณนันทาเป็นแม่บ้าน เพราะมีหน้าที่รับผิดชอบในการใช้จ่ายต่างๆ"

เสียงเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ร้องตะโกนถามศรีสะเก้งของท่าน

"ว่าโงโวย ยายนัน เป็นความจริงหรือเปล่า"

นันทายิ้มแป้นแล้วตะโกนตอบ

"จริงค่ะ คุณอา ยายอิมนำเงินค่าอาหารที่เหลือจากจ่ายมาคืนให้ฉันทุกวัน แม้แต่เศษสตางค์ก็คืนให้"

ประไพพูดเสริมขึ้นดังๆ

"ไพร่รับรองค่ะว่ายายอิมมีความซื่อสัตย์สุจริต"

เท่านั้นเอง ยายอิมก็ตบมือหัวเราะลั่น แล้วเปลือตัวกระโดดโลดเต้นบนหลังสบู่แสดงความดีอกดีใจ

"โครม"

หลังสบู่ชั้นโลที่ซึ่งทำด้วยไม้ฉำฉาทำหน้าหนักตัวยายอิมไม่ได้ก็หักพับลงมา ทำให้ร่างอันอ้วนใหญ่เหมือนตุ่มสามโคก ของยายอิมหงายล้มลงบนพื้นดินอย่างไม่เป็นท่าท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครง โดยเฉพาะเจ้าแห้วแหกปาก

หัวเราะลั่นตบมือกระต๊อบเท้าสมน้ำหน้ายายอิมซึ่งเป็นคู่หูของเจ้าแห้วมานานแล้ว ทั้งนี้ก็เพราะยายอิมคอยขัดขวางไม่ยอมให้เจ้าแห้วขโมยของในครัวนั่นเอง

สาวใช้สองคนรีบเข้ามาช่วยประคองยายอิมลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น คนทำสวนนำถังสบู่ใบใหม่มาตั้งแทนที่ยายอิมก้าวขึ้นไปยืนบนถังสบู่ อาเสี้ยกิมหงวนมองดูยายอิมแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

"ยืนเฉยๆ ซี่ป่าอิม อย่าพยายามเดินแท็ปหรือคองก้านบนถังสบู่อีก หกล้มบ่อยๆ ระวังกะบังลมจะเคลื่อน"

ดร. ดิเรกหัวเราะชอบใจ เขากล่าวกับยายอิมว่า

"พูดต่อไป ป่าอิม พวกเรากำลังตั้งอกตั้งใจฟังสาระสำคัญในเรื่องนี้"

ยายอิมกวาดสายตามองไปรอบๆ บริเวณ แล้วกล่าวว่า

"ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ข้าพเจ้าถูกอัยแห้วขึ้นไฮด์ปาร์คประมาณห้าพฤษภาคมหลายวันแล้ว ข้าพเจ้าอดรนทนไม่ได้ จึงต้องพูดบ้าง บัดนี้คุณนันทาและคุณประไพก็ได้ยืนยันในความสุจริตใจของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าขอกล่าวว่าอัยแห้วนั้นแหละตัวร้ายกาจ ไม้มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อเจ้านาย ท่านใช้ให้ไปซื้อของก็กินกำไรด้วยวิธีการต่างๆ เมื่อสองสามวันนี่เอง คุณประภาใช้ให้ไปซื้อพัดลม เจ้าแห้วขอร้องให้เจ้าของร้านออกไปรับเงินพันห้าร้อยบาท ความจริงพัดลมนั้นพันสองร้อยบาทเท่านั้น"

เสียงตบมือโห่ร้องดังขึ้นอีก เจ้าแห้วเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้ายายอิมทันที

"ป่ามีหลักฐานอะไรที่ว่าฉันทุจริต ประเดี๋ยวไปที่ร้านขายพัดลมด้วยกันเดี๋ยวนี้ ประมาณฉันอย่างนี้เจ้านายท่านก็ต้องคิดว่าฉันเป็นคนเลว เอาฉันไปสาบานที่วัดเล่งเน่ยยี่ยังได้"

อาเสี้ยกิมหงวนหัวเราะงอหาย

"ทำไมไม่ทำไปสาบานที่วัดพระแก้วละไฉย"

เจ้าแห้วหันมาดูเสี้ยกิมหงวนแล้วยิ้มแหย่งๆ

"รับประทานผมไม่อยากจะรบกวนหลวงพ่อดูพระแก้วครับ เพราะวันหนึ่งๆ มีคนไปสาบานที่วัดพระแก้วมากมาย ผมเลยเลือกเอาวัดเล่งเน่ยยี่"

ยายอิมเล่นงานเจ้าแห้วต่อไป

"ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะรวบรวมหลักฐานต่างๆ ในความทุจริตของเจ้าแห้วมาพูดไฮด์ปาร์คในตอนเย็นวันพรุ่งนี้ พวกท่านจะได้เห็นว่าเจ้าแห้วคืออัยมหาโกง กินนอก กินในสารพัด ไม้มีความซื่อสัตย์กตัญญูต่อเจ้านาย สำหรับวันนี้หมดเวลาแล้ว ขอเชิญท่านมาพบกับข้าพเจ้าแม่ครัวผู้ยิ่งใหญ่แห่งยุคในตอนเย็นวันพรุ่งนี้"

แล้วยายอิมก็ก้าวลงจากถังสบู่ท่ามกลางเสียงตบมือโห่ร้อง เจ้าแห้วหน้าถอดสีนึกไม่ถึงว่ายายอิมจะรู้เรื่องพัดลมราคาพันสองร้อยบาท แล้วเจ้าแห้วก็รู้สึกประหวั่นพรั่นใจกลัวว่ายายอิมจะเปิดเผยความชั่วของเขา ซึ่งเจ้าแห้วได้อมเงินเจ้านายมามากต่อมาก

พวกคนใช้ชายหญิงต่างแยกย้ายกันไป คณะพรรคสี่สหายเข้ามารวมกลุ่มและนั่งสนทนากันบนพื้นสนาม คุณหญิงวาดลงมาจากตึกใหญ่ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มร่วมวงสนทนาด้วย ท่านคิดว่าในวันพรุ่งนี้สถาบันไฮด์ปาร์คที่บ้าน "พัชรภรณ์" คงจะมีเรื่องที่น่าฟังกว่าวันนี้ และยายอิมคงจะสาวไล่เจ้าแห้วแน่ๆ

เย็นวันต่อมา

พอได้เวลา 16.00 น. พวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน "พัชรภรณ์" ก็มาชุมนุมกันที่สนามใหญ่หน้าตึกคอยฟังนักไฮด์ปาร์คพูดเหมือนเช่นเคย คณะพรรคสี่สหายของเรากับสีนางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสามคนได้มาชุมนุมฟังไฮด์ปาร์คด้วย

เมื่อคนในบ้านมาพร้อมกันแล้ว เจ้าแห้วก็ก้าวขึ้นไปยืนบนถังสบู่ท่ามกลางเสียงตบมือ ใบหน้าของเจ้าแห้วยิ้มแย้มแจ่มใสผิดปกติ เขาทำตาวานกับยายอิมซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เขาแล้วกล่าวว่า

"ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ข้าพเจ้านายศักดิ์แห้วยินดีที่จะให้พวกท่านพิสูจน์ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นคนดีหรือคนเลว ข้าพเจ้ามีความจงรักภักดีต่อเจ้านายแค่ไหน ข้าพเจ้าคิดคดทรยศต่อเจ้านายหรือเปล่า ข้าพเจ้าจะไม่ขอพูดอะไรให้มากไปกว่านี้ นอกจากขอเชิญป่าอิมขึ้นพูดเพื่อกล่าวโทษข้าพเจ้าตามหลักฐาน"

แล้วเจ้าแห้วก็กระโดดลงจากหลังสุนัข ต่อจากนั้นยายอ้อมก็พาร่างอันอ้วนใหญ่เดินย้ายพุงเปลละๆ ตรงมาที่หลังสุนัข แล้วยายอ้อมก็ก้าวขึ้นไปยืนบนหลังสุนัขในท่าทางกระชดกระช้อยผิดปกติ

คณะพรรคสี่สหายและท่านผู้ใหญ่ต่างแปลกใจไปตามกันเมื่อเห็นยายอ้อมนั่งขึ้นใหม่ใหม่เอี่ยม สวมเสื้อแพรสีนวล คอกกว้าง ผัดหน้าขาววอกและเช้ทผมเรียบร้อยต่างๆ ที่ผมหงอกประปราย

"โอ้โฮ" นิกร์ร้องลั่น "วันนี้ป่าอ้อมสวยจังไว้อย่างแฉ่งตัวคล้ายกับจะไปเล่นกระต๊วแทงเสื่อ"

คณะพรรคสี่สหายและสิ่งนางหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน ยายอ้อมชูมือขวาซึ่งใหญ่ขนาดขามหมูแฮมขึ้นเหนือศีรษะ แต่แล้วก็หยุดยั้งมือซ้ายปิดได้รักแร้ข้างขวา แล้วค่อยๆ ลดมือลง สายตาของยายอ้อมจ้องมองดูหน้าเจ้าแห้วตลอดเวลา มองพลางทำท่าทำตากระชดกระช้อย ไม่มีใครในโลกนี้จะรู้ความจริงว่าเจ้าแห้วได้ใช้แผนการอันแยบคาย ตกลงกับยายอ้อม เรียบร้อยแล้วเมื่อคืนนี้

"ท่านทั้งหลาย" ยายอ้อมพูดเสียงแจ่มๆ "เมื่อวานนี้ข้าพเจ้ารับรองกับพวกท่านว่า ข้าพเจ้าจะพูดถึงความเลว หลวมเหลวของนายแห้ว โหระพาগুল แต่ข้าพเจ้าไม่มีหลักฐานอันใดที่ยืนยันว่านายแห้วทรยศต่อเจ้านาย ข้าพเจ้ายอมรับว่าเมื่อวานนี้ข้าพเจ้าโมโหนายแห้วมากเกินไป ความจริงนายแห้วเป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริต มีความซื่อสัตย์กตัญญูต่อเจ้านายอย่างยิ่ง ขอท่านผู้ฟังโปรดทราบตามนี้ เท่านั้นแหละคะ อะฮันไม่มีอะไรจะพูดกับพวกท่านอีกแล้ว"

เหมือนกับสาวน้อยในวัยรุ่นที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้น ยายอ้อมก้าวลงจากหลังไม้ฉำฉ่าอย่างแจ่มจ้า คุณหญิงวาดเดินปราดเข้ามาเผชิญหน้าคนครัวของท่านทันที แล้วกวักมือเรียกเจ้าแห้วให้เข้ามาหาท่านด้วย

"ยายอ้อม" คุณหญิงวาดพูดเสียงกร้าว "ฉันไม่เข้าใจเลยที่แกเปลี่ยนท่าทีและนโยบายง่ายๆ เช่นนี้ รู้สึกว่าวันนี้แกกระตือรือร้นผิดปกติ อย่างไรเสียเจ้าแห้วก็คงจะเซ็นสัญญาเป็นพันธมิตรกับแกแน่นอน"

เจ้าแห้วเหินวาบไปหมดทั้งตัว

"ปละ...เปล่าครับ เมื่อคืนนี้กระผมนอนอยู่ในห้องตลอดคืนไม่ได้พบหน้าป่าอ้อมเลยครับ"

"ฉันไม่ได้ถามแกอย่างนี้เลย"

เจ้าแห้วผินหัวเราะ

"แะ... แะ... รับประทานกระผมสัญญาดีทีแก่ครับ"

"อย่ามาพูดนะเดี๋ยวแม่ก็ตบเข้าให้นั่น" แล้วคุณหญิงวาดก็กวาดสายตามองไปรอบๆ นิ่งอึ้งไปสักครู่ท่านก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงดังๆ ว่า

"ทุกคนฟังทางนี้ ข้าพเจ้าคุณหญิงวาด ประสิทธินิติศาสตร์ ผู้ยิ่งใหญ่ในบ้าน "พัชราภรณ์" ได้อนุญาตให้พวกท่านเปิดโฮตปีอาร์ค ก็เพื่อต้องการให้พวกท่านได้มีอิสระเสรีอันแท้จริงตามวิถีทางของประชาธิปไตย เท่าที่โฮตปีอาร์คดำเนินมาเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาข้าพเจ้าได้เฝ้าสังเกตดูอย่างใกล้ชิด ในที่สุดข้าพเจ้าก็เห็นว่า การอนุญาตให้มีโฮตปีอาร์คไม่ก่อให้เกิดผลดีแก่ข้าพเจ้าแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามข้าพเจ้ากลับได้รับความเสียหาย ข้าพเจ้าถูกพวกท่านประณามอย่างรุนแรง ทำให้ข้าพเจ้าต้องเสื่อมเสียศักดิ์ศรีและหมดความยิ่งใหญ่ไปมาก ดังนั้น ขอประกาศให้ทราบทั่วกันว่า นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปภายในบ้านของเราจะใช้ระบอบการปกครองแบบเผด็จการเหมือนเช่นเดิม คืออำนาจสูงสุดเป็นของข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว ใครจะทุกข์ยากเดือดร้อนอย่างไรข้าพเจ้าไม่รับรู้ ใครอยู่ได้ก็อยู่ไป ใครอยู่ไม่ได้ก็ย้ายไป เล่นตาข้าบ่อยๆ อย่างนี้ข้าพเจ้าไม่ได้ไว้วางใจ โฮตปีอาร์คตัวกะบวยเล็กลุ่มกันที่ แต่ไหนๆ ข้าก็สั่งให้เลิกแล้ว ใครมีอะไรจะพูดกับข้าก็ว่ามา ถึงแม้จะล่วงเกินข้าบ้าง ข้าก็จะภัยให้"

เจียบกริบ บรรดาคนใช้ชายหญิงได้แต่ทำตาปริบๆ ไปตามกัน ในที่สุดเจ้าแห้วก็ผลอตัวหัวเราะออกมาดังๆ

คุณหญิงวาดทำตาเขียวแล้วเอ็ดตะโรลั่น

"หัวเราะอะไร อ้ายเปรต"

เจ้าแห้วหรือ "อ้ายเปรต" ของคุณหญิงทำหน้าที่เหยเกขอบกล

"รับประทานกระผมขันครับ"

"ขันอะไร" คุณหญิงวาด

"รับประทานขันที่คุณหญิงสั่งเปิดโฮตปีอาร์คแต่แล้วไม่กินก็สั่งปิดครับ"

"นั่นนะหรือเป็นเรื่องขบขันของแก"

"ครับ รับประทานยิ่งคิดก็ยิ่งชันครับ รับประทานกระผมขอยืมคำพูดของคุณคงอดีตนายกมาพูดสักหน่อย ประชาธิปไตยของคุณหญิงเหมือนกับว่าคุณหญิงซึ่งพวกเราไว้ในโอง รับประทานคุณหญิงนั่งทับฝ่าโองไว้"

คุณหญิงยิ้มออกมาได้

"ฮือ-พูดเถอะ ข้าไมโกรธเอ็งหรือก แล้วยังง"

"รับประทานคุณหญิงกลัวพวกเราหายใจไม่ออกก็ลุกขึ้นจากฝ่าโอง แล้วเปิดโองออกให้พวกเราขึ้นมาหายใจ รับประทานแล้วคุณหญิงก็ปิดฝ่าโองกระโดดขึ้นไปนั่งบนโองตามเดิม รับประทานนี้แหละครับ สถาบันไฮด์ปีร์ค... ประชาธิปไตยจอมปลอม"

คุณหญิงหัวเราะงอหาย

"เออ...เอ็งจะทำไมข้า ข้ามีอำนาจ ข้าจะทำยังงก็ได้" พูดจบท่านก็เดินไปจากที่นั่น

พวกคนใช้ชายหญิงหน้าจ้อยไปตามกัน ยืนรวมกลุ่มนั่งเฉย จนกระทั่งเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เดินเข้ามาแล้วกล่าวว่า "พวกแกจะไปเอานายอะไรกับคุณหญิงวะ แกก็เฮงชวยของแกไปตามเรื่อง นึกจะทำอะไรก็ทำไปตามอารมณ์ แต่ฉันรับรองว่าคุณหญิงวาดไม่เป็นภัยสำหรับใคร ไป...ใครมีงานอะไรก็ไปทำกัน"

คนในบ้าน "พัชราภรณ์" ต่างทยอยๆ กันออกไปจากสนาม อาเสี้ยกิมหงวนร้องตะโกนบอกสาวใช้สองคนให้นำเหล้า และกับแก้มมาให้ที่สนามหน้าตึก คณะพรรคพวกสี่สหายต่างนั่งจับกลุ่มกันที่สนามนั่นเอง และวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างขบขัน
